

Spotvogel

Wales

Een tijdje geleden kreeg ik zin om Papegaaiduikers te bekijken en dus kocht ik een treinkaartje naar het stadje Heverfordwest in zuidwest-Wales. Ik had namelijk gehoord dat daar eilanden lagen, Skokholm (spreek uit: skook um) en Skomer, die werkelijk zwartwit zien van de Papegaaiduikers, met als bonus tienduizenden Noordse Pijlstormvogels, wat mij goed uitkwam omdat ik die ook nog nooit had gezien. Gelukkig bevond ik mij al in het naburige Engelse graafschap Hereford, wat de reistijd aanzienlijk zou moeten verkorten. Wat was tenslotte 200 kilometer met de trein? Een uurtje of twee, dat ik zo. De Puffins waren al bijna in the bag nog voor ik vertrokken was!

Ik had echter een belangrijke factor buiten beschouwing gelaten: British Rail. Bij Abergavenny kwam het boemeltje stil te staan en na ongeveer een uur kwam iemand vertellen dat er vóór ons een trein ontspoord was en dat we via een andere route onze reis dienden te vervolgen. Ze vertelde er niet bij waar die andere route zich dan wel bevond, maar gelukkig werd ik vanaf dat punt op sleeptouw genomen door twee ervaren reizigers die ook naar Haverfordwest moesten. We wachtten een uur op de trein naar Cardiff, anderhalf uur op de trein naar Swansea en via een superonbekende route langs het gehucht Whitland (war niets was behalve een stationnetje) arriveerden we om 6 uur precies in Haverfordwest waar ik door een taxichauffeur met de onwaarschijnlijke naam Rocky naar het Normandy Guesthouse werd gereden. Ik weet wel dat de ware ornitholoog niet maalt om comfort en zich zonder morren te ruste legt in het nest van een Visarend, maar ik wilde ook nog goed kunnen slapen.

Wat mij een beetje tegenviel was dat Heverfordwest niet aan de kust bleek te liggen, iets wat ik wel had opgemaakt uit mijn kaart. Misschien had ik een iets grootschaliger exemplaar moeten raadplegen. Nu moest ik Rocky inhuren om mij, in ruil voor een kilo ponden, de resterende 14 mijl naar St Martin's haven te brengen, waar zich de rots bevond van welker top je de miriaden Papegaaiduikers en Noordse Pijlen kon waarnemen. Op de rots aangekomen werd ik vrolijk begroet door een van Englands laatste 240 Alpenkraaien en een inktzwarte donderlucht die zich aan het samenballen was boven de Atlantische Oceaan. Ik haastte mij weer naar beneden en wachtte op het einde van de plensbui in een toiletgebouwtje dat door iemand met een vooruitziende blik was uitgehouwen in de voet van de rots. Ik had een leuk uitzicht op de veerboot naar Skokholm (zie boven voor de juiste uitspraak) die afgemeerd lag in het haventje. Ook meende ik op een gegeven ogenblik door het watergordijn heen een vlucht van vier Noordse Pijlstormvogels waar te nemen, een voorteken van wat nog ging komen!

De bui trok over en ik klom de rots weer op, met Roodborsttapuiten, Raven en Oeverpiepers als metgezellen. Leuke soorten, maar niet de vogels waarvoor ik de hele dag tussen de rails had doorgebracht. Ik had enkele dagen daarvoor een elektronisch briefje ontvangen van een vogelaar uit Wales, waarin mij werd aangeraden bovenop de rots te gaan zitten en richting Skomer te kijken, waarna er een onvergetelijk schouwspel van Papegaaiduikers en Noordse Pijlen zou volgen. Ik nam dus plaats en keek uit over zee. Kuifaalscholver, Zeekoet, Noordse Stormvogel, Jan-van-gent - er kwam van alles langs en het uitzicht was adembenemend. Ik genoot van de capriolen van de Alpenkraaien en droomde van een zomer op Skokholm met alleen mijn gezin, de vogels en een aansluiting op Internet. Toen het donker was kwam Rocky me stipt op tijd ophalen.

Mocht u deze herfst tegen een Papegaaiduiker of Noordse Pijl oplopen ... bel me dan even.